

[Westergaard Anderson.]

Snørklede juridiske betragtninger har endda stillet sig i vejen for, at man kunne gøre direkte opmærksom i loven på problemet ved at henvise til § 9 ved den anden paragraf. Jeg håber så til gengæld, at de værnepligtige og i øvrigt mandskabet bliver dette omhyggeligt forklaret i håndbogen for mandskabet, og at det bliver understreget ved den mundtlige gennemgang.

Om dødsstraffen, som har været ganske indgående behandlet i udvalget, vil jeg gerne sige, at mit parti er modstander af denne strafform. Dertil kommer i dette lovforslag, at dødsstraffen konverteres til livsvarigt fængsel ved krigshandlingernes ophør, og med den korte varighed, man kan forudse en krig vil have i Danmark, vil det føre til rent tilfældig behandling af lige tilfælde. Vi betvivler endvidere, at bestemmelsen i virkeligheden vil have nogen indflydelse på tilbøjeligheden til selvtægt.

Som mit partis ordfører vil jeg gerne tilføje, at når det løfte, som justits- og forsvarsministrene har givet udvalget, giver udsigt til, at dødsstraffen forsvinder også i femtekolonne-loven, er det for os en ekstra tilskyndelse til at støtte. Derfor kan ministrene være sikre på, at når vi nu til efteråret kommer til afstemning om dødsstraf — og jeg forestiller mig, at den bliver givet til fri forhandling i tinget, og at det vil dele partierne — kan de i hvert fald regne med det radikale venstre i dette spørgsmål.

Det er en klassisk bemærkning i dansk politik, at man ikke skal lovgive længere, end livet kræver, og vi har overvejet meget nøje i udvalget, om det er nødvendigt med en lovgivning som denne; det har også været drøftet med organisationer for stamperersonellet.

Vi mener, at det er nødvendigt, og vi har to argumenter for det: der findes særlig lovgivning også på andre områder i samfundet, og det er nødvendigt, at de værnepligtige, der jo bliver indkaldt til en tvungen tjeneste, har visse bestemmelser at rette sig efter. Stampersonel og værnepligtige vil i mange tilfælde komme til at operere side om side, og det er da uholdbart, om man skulle have forskellige bestemmelser for de to grupper. Derfor kan man ikke undtage nogen del. Yderligere: at befalingsmændene med deres myndigheds særlige vilkår må have visse

straffebestemmelser, for at det menige mandskab kan være sikret. Hvis SF havde været med i drøftelsen af disse forhold i udvalget, tror jeg ikke, partiet ville have fundet det fornuftigt at stille sit ændringsforslag. Vi tager ikke i betænkning at stemme det ned.

Det er i det hele taget vigtigt at holde sig for øje, at denne lov vender begge veje, og det har i udvalgsarbejdet fået til følge, at vi har fået ensartet strafferamme i §§ 21-22, bestemmelser for befalingsmændene, ensartet med bestemmelserne i § 20 for det værnepligtige mandskab. Jeg gør også udtrykkelig opmærksom på, at bestemmelserne i § 15 gælder i lige høj grad for de værnepligtige og befalingsmandskabet. § 15 er i det hele taget en nøgleparagraf. Alle de øvrige er uddybende forklaringer. Vi har da bestræbt os på i udvalgsarbejdet at gøre disse forklaringer helt tydelige, ganske entydige, og det har sat sig visse spor i lovteksten. Flere fremgår af de svar fra forsvarsministeren, som findes i betænkningstilaget.

Vi fandt det også ønskeligt, om § 15 var blevet gjort udtømmende. De værnepligtige menige talsmænds tjenestebestemmelsesudvalg har foreslået, at der blev udarbejdet et omfattende ordensreglement svarende til politivedtægten, og så kunne hvert tjenestested udtage fra dette ordensreglement det, der nu passede til det pågældende tjenestested. Vi finder forslaget rigtigt og har forgæves søgt at vinde ministerens øre herfor, men ministeren vil altså ikke, og vi har ikke selv de fornødne muligheder for at udarbejde et forslag; jeg forestiller mig, at den næste ændring af denne lov må gå ud på at rette her.

Tilsvarende de beskyttelser af mandskabet, som jeg har omtalt, er det forslag, som udvalget har foranlediget ministeren til at udarbejde om forbedrede ankemuligheder, en betydningsfuld forbedring for mandskabet. Disciplinarmidler er ikke straffe og derfor ikke underkastet de samme ankemuligheder som straffe. I det oprindelige forslag var appelmuligheden en fjern, uhåndterlig, central myndighed, som man kunne have ængstelse for ville vise sig temmelig illusorisk i praksis. Indførelsen af det lokale disciplinarnavn vil i hvert fald kunne fungere hurtigt, og det er praktisk. Vi er ikke bekymrede for, at det skal blive mis-